

Моето училище – една чистосърдечна любов и болка

В своето развитие като личност човек преминава през няколко основни фази. Една от тях е училището – изначална инстинкция в живота на всеки подрастващ. Възрастните споделят мнението, че именно ученическите години са най-жизнерадостните в човешката биография.

Сега, когато съм пред прага на кандидатстването, все повече се убеждавам, че това становище е вярно. С всеки изминал ден осъзнавам, че онова, което досега съм припознавала като постоянна тревога, като досадно задължение, се превръща в чистосърдечна любов. Една привързаност, с която след 5 години ще се разделя. Макар че предстоят цели 5 години до тази разлъка, още отсега предусещам онази болка, която изпитваме, щом се отлъчим от нещо любимо.

Но какво е всъщност за мен моето училище? То не е просто белите дъски с цветните маркери (впрочем те също ще ми липсват поради сантименталната им стойност). То е онези лица и думи на учителите, които няма да забравя. Именно тук, в училище, се срещат уж случайно хора и образуват онази неслучайна съвкупност, наречена приятели. Училището е мястото, където те спохожда първата любов, за да я изживее всеки по своему като уникална и безподобна. Тук открих и мъдрата истина, без която цивилизацията е немислима – за силата на познанието. („Щастлив е този, който се е научил да учи.“)

Училището е моето второ семейство, в което като във всяко друго дните невинаги са безоблачни. Случват се и кавги и тогава бащата, нашият класен ръководител, авторитетно се намесва, за да изгладим противоречията помежду ни. И ако е вярно твърдението: „Каквито родителите – такива и децата“, то също е толкова валидно „Какъвто класният ръководител – такъв и класът му!“. Казвам това, защото нашият клас е късметлия да изтегли печелившия жребий с такъв класен. Той ни учи на задръжност и сплотеност; той няма любими ученици – има любим клас! И както човек се страхува да не изложи родителите си, така и ние се стараем да не го разочароваме. Преди всичко господинът ни учи да сме хора. „Моето училище“ и „Моят клас“ са не гръмки фрази, а думи, които най-много ще ми липсват след раздялата. Не знам дали ще сбъдна мечтите си, но едно със сигурност знам – училището ще остави незаличима следа в светоусещането ми. То е, ще остане и завинаги ще бъде моето любимо училище.

Пламена Илиева VII^a клас